

Exodus 15:27

“Toen kwamen zij te Elim, en daar waren 12 waterfonteinen en 70 palmbomen; en zij legerden zich aldaar aan de wateren.”

Gemeente

Mara. Dat was de plaats in de woestijn waar het water bitter was. Waar het volk had verwacht en gehoopt te kunnen drinken, maar niets was minder waar. Mara, dat was de plaats van beproeving. Waar de HEERE het volk beproefde. En het bleek dat zij geen haar beter waren dan Egypte. Niets geschikter om God te volgen dan de goddeloze Egyptenaren. En zij hadden nodig: de HEERE, de Heelmeester, de Verlosser. Die de krankheden op Zich neemt, in Wie geldt: om de overtreding van Mijn volk was de plaag op Hem geweest. Dat is de enige verlossing. En zo leert God wandelen in Zijn wegen, horen naar Zijn stem en Zijn geboden bewaren. Zo leert God Zijn kinderen. Zo oefent God Zijn kinderen als pelgrims naar het hemels Kanaan. En zo was ook de afgelopen week bedoeld. Om in dat geloof geoefend te worden.

Maar er is niet alleen Mara. Toen kwamen zij te Elim. Elim was een oase in de woestijn. Een vruchtbaar stuk grond. Want daar waren 12 waterfonteinen en 70 palmbomen. Twaalf: precies genoeg, voor elke stam één. En 70 palmbomen: getal van de volheid, 7 maal 10. Dus meer dan genoeg, overvloed. En die plaats was zo mooi en kostbaar omdat die waterfonteinen voor drinken zorgden. En die palmbomen zorgden voor schaduw. Als je iets nodig hebt in de woestijn: is dat wel drinken en schaduw. Het is er precies en het is er in overvloed.

Zo leidt de HEERE Zijn kinderen, als Zijn pelgrims. In de woestijn, door Mara's, maar ook langs Elims. Elim. Plaats waar water is. Water des levens.

Leven dat is delen in de vrede met God. In de vreugde en de heerlijkheid daarvan. Verzoend te zijn. Weg schuld, weg vloek.

Dat is delen in de gunst van God. Die ervaren, die mogen proeven en smaken. Bemind te zijn, geliefd te zijn, verkoren te zijn.

Dat is delen in de hemelse voorsmaken: hemelse vreugde, hemelse liefde, hemelse gezindheid.

Dat is delen in het kindschap. En ervaren kind te zijn, een hemelse Vader te hebben, verzorgd te worden, opgevoed te worden, gekend te zijn, erfgenaam te zijn.

Dat is delen in het eigendom te zijn. Gekocht te zijn door Christus, bewaard, in Zijn voorbeding begrepen.

Dat is delen in de verzegeling en dat te merken: door de Heilige Geest verzegeld, bewoond te zijn. Geleid, gegarandeerd van de zaligheid.

Daar waren twaalf waterbronnen. Precies genoeg. Geen van Gods kinderen komt tekort. Voor ieder is er deze rijkdom. Deze weelde.

En dan de palmbomen met hun schaduw. Als je door de woestijn gaat en de zon staat aan de hemel te branden en steekt. De zon en de hitte van beproeving. Kruisdragen en lastdragen. Aanvechting en bestrijding. Verzoeking die je maar niet met rust laat. Beproeving waardoor je verlaten voelt van God. Dan worden je krachten gesloopt en uitgeput. Als er dan schaduw is. Schaduw. Niet meer die stekende hitte en die brandende zon. Ja, het is nog wel warm, maar toch anders, minder. In de schaduw mag je weten dat de Heiland je alzo bewaart dat zonder de wil van je hemelse Vader geen haar van je hoofd vallen kan, dat alle dingen tot mijn zaligheid dienen moet. Dat Hij krachten geeft en troost. Kracht naar kruis, troost naar smart. Dat de Vader alle kwaad dat Hij mij in dit jammerdal toeschikt, ten beste keert, doet medewerken ten goed. Dat Zijn voorzienigheid in Jezus Christus mij loutert voor de hemelse heerlijkheid en toebereidt. In die schaduw is de ergste pijn weg, de ergste steken en verlatenheid. De schaduw van het zicht op Zijn voorzienigheid.

Daar waren 70 palmbomen. Zo'n volheid. Meer dan genoeg. Er is voor elk van Gods kinderen plaats, niemand hoeft er buiten te vallen.

Elim. Water en schaduw. Heil des levens, vreugde des heils en voorzienigheid die rust geeft en krachten. God, Die laat blijken en spreken: Ik ben uw Vader, de Zoon Uw bruidegom, de Geest uw onderpand.

Ja, God weet precies waarmee Hij Zijn kinderen vertroosten kan. Waarmee Hij spreken kan naar haar hart. Want dat is precies waar Zijn pelgrims naar dorsten. Naar die woorden, naar die gaven. Dat is het meeste waard, de grootste schat en het hoogste goed voor Zijn pelgrims. Bent u, ben jij er ook één? Je bent nergens meer mee te vertroosten dan met deze woorden van Gods hart. Weg wereld weg schatten, gij kunt niet bevatten hoe rijk ik wel ben. Als God mij water en schaduw geeft. Vreugde des heils en rust in Zijn Vaderhand. Niets is mij meer waard dan dat. Bent u zo'n kind? Zo'n pelgrim?

En het Heilig Avondmaal laat ons zien: die plaatsen geeft God op de pelgrimsreis. Plaatsen van rust en heil. Plaatsen van vreugde des heils en stille vrede in Gods Vaderzorg. Die plaatsen geeft God keer op keer. Zovaak als Hij nodig acht. En wanneer Hij dat nodig acht. Dat belooft, verzegelt God Zijn kinderen en pelgrims aan het Heilig Avondmaal.

Let wel: dat Elim valt niet altijd samen met het Heilig Avondmaal. Soms is Elim al voor de avondmaalsdienst, of komt Elim pas als het Heilig Avondmaal al weer even geleden is. Soms laat God het

samenvallen. Maar aan de tafel verzegelt God: Elim komt, Elims komen. Precies zoveel als Ik nuttig vindt voor u en in elk geval precies dan en daar wanneer het nodig is. Soms tot je beschaming. Want kijk nou eens naar Mara en Elim. Wat had het volk gemurmureerd toen ze in Mara kwamen. Bitter water, hoe moet dat nou, Mozes, doe iets, waarom is er hier niks. Hele toestanden. Terwijl even verderop Elim lag. Als ze niet gemurmureerd hadden, maar gewoon rustig verdergelopen waren hadden ze vanzelf Elim aangetroffen. Ja, waarom ben ik zo ongeduldig geweest, zo ongelovig? Waarom heb ik niet vertrouwd en zonder murmureren mijn weg vervolgd? Je moet nogal eens het hoofd buigen over je ongeduld, je ontevredenheid, je opstand. Want Elim kwam toch, precies op tijd, op Gods tijd.

En aan de tafel laat God nog iets zien. Zo duidelijk. Waar komt Elim vandaan? Hoe komt dat dat er Elims zijn? Plaatsen van water en schaduw. Mijn verbroken lichaam en Mijn vergoten bloed. Brood en wijn. De Zaligmaker, de Heere Jezus. Voor Hem was er geen schaduw. Geen schaduw, alleen verlatenheid. God verlatenheid. Verstoten door Zijn Vader, alleen de volle zon van de hitte van Gods toorn. Voor Hem was er geen water, geen heil, geen glimp van God en Zijn gunst. Enkel dorst, enkel toorn, enkel vloek en geen druppeltje vreugde, geen sprankje licht, geen zweem verlichting. In de hitte van Gods toorn en zonder verkoeling of verlichting. Nederdalend ter hel.

Om Jezus wil is er schaduw en water des heils, vreugde des heils. Om Jezus wil, Die droeg wat ik verdiende, Die mijn schuld en vloek op Zich nam. Dit deed ik U aan. Om Jezus wil Die schaduw en water verwierf. Elk Elim, elk druppeltje blijdschap des heils, elke zweem van schaduw van Gods Vaderzorg is uit Hem, door Hem. Zo kostbaar, zo teer, zo wonderlijk.

En in dat alles is Elim een voorsmaak en garantie van het hemels Kanaan. Een eeuwig Elim. Rijker, voller, puurder dan alle Elims onderweg bij elkaar. En duurzamer, eeuwig. Eeuwig Elim. Gegarandeerd. God verzegelt het Zijn pelgrims bij brood en wijn. Een eeuwig Elim. Daar worden alle tranen van de ogen afgewist. Mat het wel eens trekken? Nooit een woestijn meer, nooit meer Mara, geen tranen, geen moeite, geen uitputting, maar eeuwig aangekomen.

Is dat ons vooruitzicht, of....of zijn we hier vreemd aan. Als we geen kennis hebben een Elim. Als Elim niet de vervulling van ons zielsverlangen is. Als ons verlangen uitgaat naar de wereld, naar van alles en nog wat, maar niet naar het water des heils en de schaduw van Gods Vaderzorg.....dan heb je eeuwige dorst te wachten, eeuwige hitte van Gods toorn, eeuwige dorst zonder verlichting, zonder straaltje vreugde voor eeuwig. Buiten de pelgrims staan, is niet niets. Geen deel

hebben aan Gods heil en daarom ook niet aan de tafel, is niet niets. We kunnen niet anders dan er elkaar op wijzen, voor waarschuwen. Laten er maar twee soorten mensen zijn vanmorgen: zij die als kinderen en pelgrims mogen aangaan en zij die niet mogen aangaan, maar zich wenden tot God, zoekend, smekend, roepend.

Amen